

A Fővárosi Ítéltábla a Czibor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Gál Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. november 17. napján kelt 1.G.40.464/2015/16. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 178.950 (százhetvennyolcezer-kilencszázötven) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperest 23.037 euró szállítmányozási díj, ennek 2013. november 11. napjától a kifizetésig járó a régi Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni, mivel az alperessel kötött szerződésekben foglaltaknak eleget tett.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben marasztalását kérte, elsődlegesen elévülésre hivatkozott, másrészt arra, hogy a 2013. augusztus 15-én kötött szerződés alapján végzett fuvarozás során bekövetkezett kárát beszámította, ezzel a felperes követelése megszűnt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23.037 euró tőkét és annak 2013. november 11. napjától a kifizetés napjáig járó, az adott pénznemre a kibocsátó jegybank által meghatározott alapkamat, ennek hiányában a pénzügyi kamat nyolc százalék ponttal növelt értékű késedelmi kamatát és 690.755 forint perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az alperes megrendelése alapján a felperes 2013. augusztus 8-a és 2013. szeptember 2-a között több alkalommal különböző árukat fuvarozott a megjelölt lerakóhelyekre. Ebben az időszakban összesen 23.037 euró fuvardíj követelése keletkezett az alperessel szemben, amely összeget nem fizette ki a részére. A 2013. augusztus 15-i megbízás szerint a felperesnek 2013. augusztus 12-ig Rómába kellett szállítani ruhákat és cipőket tartalmazó kartonokat. Az áruk lerakásakor a fuvarlevélen a címzett rögzítette, hogy a 409 kartonból 64 kartonnal kevesebb, összesen 345 karton érkezett meg hozzá. Az alperes 2013. szeptember 10-én állította ki a számláját a felperes felé, összesen 24.387,2 euróról áruhiány továbbszámlázása címén, fizetési határidőként 2013. október 9-ét jelölte meg. 2014. január 23-án az alperes a felpereshez intézett levelében a 24.387,2 euró összegű követelését a felperes ugyanilyen mértékű, több tételből álló fuvardíj iránti igényébe beszámította, ilyen összegben kérte igényét pénzügyi teljesítésként a fennálló tartozásba elszámolni. 2014. február 21-én a felperes felszólította az alperest 24.387,2 euró és járulékai megfizetésére. A felperes 2014. július 31-én 23.031 euró és járulékai megfizetésére a közjegyzőtől fizetési meghagyás kibocsátását kérte.

Az ítélet jogi indokolása szerint az elsőfokú bíróság a peres felek által becsatolt okirati bizonyítékok és az általuk előadott tények értékelésével a régi Ptk. 205. § (1) bekezdése, 296. §-a, 325. § (1) bekezdése, 327. § (1) bekezdése és 488. § (1) bekezdése, valamint a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben az 1956. évi május hó 19. napján kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1971. évi 3. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: CMR) 32. Cikk 1. és 3. pontja alapján bírálta el a keresetet. Rögzítette, hogy a felperes által csatolt megbízásokból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a felperest fuvarfeladatok végrehajtásával bízta meg, az alperes akarata fuvarozási szerződések megkötésére irányult, ennek ellenkezőjére a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő, ezért a peres felek között nemzetközi fuvarozási szerződések jöttek létre. Az alperes azt nem vitatta, hogy a kereseti tényállás részét képező fuvarmegbízásokat a felperes teljesítette, az ezekért járó fuvardíjakat a részére nem fizette meg. Ezt követően az elsőfokú bíróság elsődlegesen az alperes elévülési kifogását vizsgálta. A CMR 32. Cikk 1. pont c) alpontja szerint fuvarozási szerződések esetén az elévülési idő kezdő időpontja a fuvarozási szerződés megkötését követő három havi időtartam elteltét követő nap, azaz a 2013. augusztus 8-i szerződéskötésre tekintettel 2013. november 9. napja azzal, hogy a CMR 32. Cikk 1. pontja alapján az elévülési idő egy év. Az elsőfokú bíróság a becsatolt iratokból megállapította, hogy a felperes 2014. február 21-én kelt felszólító levelével az elévülési idő megszakadt, az újból elkezdődött. A felperes által 2014. július 31-én benyújtott fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmével az elévülési idő ismét megszakadt, amiből azt a következtetést vonta le, hogy a felperesi követelés tekintetében az elévülési idő nem telt el, azt a felperes bíróság előtt érvényesítheti. Az alperesi állásponttal szemben kifejtette, hogy az elévülés megszakítását a követelés írásbeli érvényesítése adja, ezért a követelés jogalapjának, nem megfelelő jogi minősítésének nincs relevanciája.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperesnek a felperesi követelés beszámítással történő megszűnését. A régi Ptk. 296. §-ának megfelelő beszámítás a kötelezettnek a jogosulthoz címzett egyoldalú jognyilatkozata, amelyben azt közli, hogy a kötelezettségének nem tesz eleget, de ennek megszüntetése fejében a jogosulttól a vele szemben fennálló tartozást sem követeli. A jogkövetkezmények beálltához nincs szükség a felek megállapodására, de a beszámításra irányuló nyilatkozat csak a régi Ptk. 214. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek fennállása esetén válik hatályossá. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperessel szemben fennálló követelését a 2014. január 23-án kelt levelével számította be. A felperes azonban ezt a beszámítást nem fogadta el, mert a 2014. február 21-én kelt levelével az alperes felé fennálló teljes követelését érvényesítette, azaz a beszámításban foglaltakat vitatta. Az alperes az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő beszámítási kifogást. Az elsőfokú bíróság utalt továbbá arra, hogy az alperes által csatolt iratok nem alkalmasak annak megállapítására, hogy az alperes vagyona a felperestől igényelt összeggel csökkent, azaz a kár felmerült. Önmagában az alperes által állított, de nem igazolt fuvarozási láncolatban történő kár megtérítésére vonatkozó egyszerű okirati formában, másolatban csatolt nyilatkozatok nem megfelelő bizonyítékok, a kár tényének felmerülését kétséget kizáróan nem igazolják.

Mindezekre tekintettel kötelezte az alperest a fuvardíjak megfizetésére, mivel a számlákon feltüntetett határidőben a fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását, másodlagosan nem ellenezte az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást alapjaiban helyesen állapította meg, azonban az egyes tételes jogszabályi rendelkezéseket tévesen alkalmazta, illetve a levont jogi következtetése az eseti döntésekkel ellentétes. Hangsúlyozta, hogy a felperes igényének részét képezte a káreseménnyel

érintett, a felperes részéről 1.350 euró fuvardíj ellenében vállalt fuvar is. Állította, hogy az áruhiány mértékét a tényleges fuvarozást végző fuvarozó aláírásával a fuvarlevélen elismerte. Az okozott kárról az alperes 24.387,2 euró összegben számlát állított ki, melyet a felperes általa sem vitatottan befogadott, lekönyvelt, annak kifizetését a 2013. szeptember 11-én kelt e-mail üzenetében vállalta is, azaz az igényét elismerte. Kiemelte, hogy a peres eljárást megelőzően a felperessel szemben fennálló, a felperes által befogadott, lekönyvelt számlákban foglalt összeget a felperesi követelésbe beszámította a régi Ptk. 296. §-a alapján, így tartozása külön hozzájárulás nélkül, a nyilatkozat átvételének napjával megszűnt. A beszámítás, illetve a beszámítási nyilatkozat a pert megelőzően is megtehető joghatás kiváltására alkalmas módon, ennek ellenére a beszámítással megszűnt követelés tárgyában indult perben a joghatás kiváltásához újabb beszámítási nyilatkozat tételére nincs lehetőség, csak arra történő hivatkozásra, hogy a beszámítás folytán korábban a perbe vitt igény már megszűnt. Rámutatott arra is, hogy a jelen eljárásban érdemi védekezésének alapját képezte, hogy a kötelezettségét beszámítással megszüntette, ezért a Pp. 3. §-a alapján a beszámítás mint anyagi jogi intézmény érdemi vizsgálata a „beszámítási kifogás” mint eljárásjogi jogintézmény előterjesztésének hiányára hivatkozással nem mellőzhető. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a BH2015. 281. és a BDT2007. 1539. számon közzétett eseti döntésekre. Az elsőfokú bíróság a kár tényének a felmerülését azért nem látta kétséget kizáróan bizonyítottnak, mert a csatolt okiratok másolati okiratok voltak. Az okiratok valódiságát azonban senki nem kifogásolta, ezért az ítélet indokolása a Pp. 166. § (1) bekezdésébe, 190. §-ába, 191. § (1) bekezdésébe ütközik. Álláspontja szerint a felperes azzal, hogy az alperes által beszámított követelés alapját képező számlát befogadta és lekönyvelte, továbbá a beszámítással érintett számlákat még külön perli is, gyakorlatilag dupla fuvardíjat érvényesít. Rámutatott továbbá arra, hogy a CMR 37. Cikke alapján az okirattal igazolt kárrendezési láncolat alapján közvetlenül jogosult volt beszámítási igénnyel élni a felperessel szemben. Az elsőfokú bíróság az ítéletében nem adta indokát annak, hogy a CMR 23. Cikk 4. pontja ellenére a felperes kárt okozó fuvarozással összefüggő díjigényét miért tartotta megalapozottnak annak ellenére, hogy ezt külön is vitatta. Fenntartotta az elévülés körében kifejtett álláspontját is azzal, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés szünetelésére és megszakadására vonatkozó rendelkezéseket tévesen alkalmazta. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a felperes szállítmányozási díj iránti igényt érvényesített, fuvardíj iránti igény előterjesztésére 2015. október 8-án került sor, amely időpontban a fuvardíj igénye már elévült.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban több alkalommal hangsúlyozta, hogy a „...létező számlaigények egymással történő elszámolása megtörtént...”, azonban a beszámításról iratot nem csatolt. Azért is kétséges ez a nyilatkozat, mert 2016. február 16-án az állítólagosan már beszámított követelésről egyenlegközlőt küldött a részére, amely azt bizonyítja, hogy az alperes jogi képviselőjének állítása ellenére az ellenkövetelés nem került beszámításra, az még alperes saját nyilvántartásában szerepelt. Erre tekintettel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy beszámításra nyilatkozat hiányában sem a peres eljárást megelőzően, sem a peres eljárás alatt nem kerülhetett sor.

A kár összegét és jogalapját ellenőrizhetetlen háttérű külföldi társaságok által hol euróban, hol dollárban kiállított számlákkal és ezen társaságok nyilatkozataival próbálta igazolni, amelyeket a felperes mindvégig vitatott. Ezekre a kifogásokra az alperes érdemben nem reagált, további bizonyítást nem ajánlott fel, a kár összegének megfizetését banki bizonylattal nem támasztotta alá. Az alperes nem adta indokát annak sem, hogy miért vele szemben érvényesítettek kárt, nem bizonyította a határidőben történő felszólamlást és azt sem, hogy ki volt a rendelkezésre jogosult.

Az alperes a fellebbezési kérelmét a másodfokú eljárásban annyiban pontosította, hogy

másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte, amennyiben a felperesi követelés nem évült el és az érvényesíthető, a beszámítás érdemi elbírálása és további bizonyítás lefolytatása érdekében.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért azt az ítéletábla teljes körűen vizsgálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábla az érdemi döntésével egyetért, annak jogi indokolását azonban pontosítja és kiegészíti az alábbiak szerint.

Az alperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is elsődlegesen a felperesi követelés elévülésére hivatkozott, ezért az ítéletábla is ezt vizsgálta először. Ezzel kapcsolatban osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felperes követelése nem évült el. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az elévülés kezdő időpontja a CMR 32. Cikk 1. pont c) alpontja alapján a 2013. augusztus 8-i első szerződéskötésre tekintettel 2013. november 9-e, az ekkor kezdődő elévülési időt a felperes 2014. február 21-én kelt felszólító levele megszakította. A régi Ptk. 327. § (1) bekezdésének megfelelően az elévülést többek között a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás szakítja meg. A régi Ptk. ezen rendelkezése nem írja elő, hogy a felszólításnak tartalmaznia kell azt, hogy milyen jogcímen érvényesíti a követelést, az írásbeli felszólításban azonban olyan adatoknak kell szerepelnie, amelyek alapján a kötelezett a vele szemben támasztott követelést azonosítani tudja. A felperes megbízottja által küldött felszólító levélben számlakövetelés érvényesítése szerepel, külön megjelölve a tőketartozás és az egyéb költségek összegét. Az alperes azt nem állította, hogy a felszólító levélből a felperes igényét nem tudta beazonosítani, és hogy különböző jogcímeket jelölt volna meg a követelése érvényesítésekor. Az ítéletábla álláspontja szerint azonban a követelés elévülése szempontjából nincs jelentősége a megjelölt jogcímnek, a felperes az elsőfokú eljárásban maga is többször módosította azt, a becsatolt okiratok alapján az elsőfokú bíróság minősítette a felek közötti szerződést és így a jogviszonyt is nemzetközi árufuvarozásnak. Az elévülés körében rámutat az ítéletábla arra, hogy amennyiben a felperes írásbeli felszólítást nem küldött volna az alperesnek a követeléséről, azt akkor is a CMR 32. Cikk 1. pontjában meghatározott egy éven belül érvényesítette, figyelemmel a 2013. november 9-i elévülési idő kezdő napjára és a 2014. július 31-én kezdeményezett fizetési meghagyásos eljárásra, amely ellentmondás folytán alakult perre, ezért az a keresettel egyező hatályú igényérvényesítés. Mindebből pedig az következik, hogy a felperes követelése nem évült el, azt bíróság előtt érvényesíthette.

A régi Ptk. 296. §-a szabályozza a beszámítás anyagi jogi feltételeit, míg a beszámítási kifogás perben történő előterjesztésére a Pp. 147. § (1) bekezdése ad lehetőséget. Egyetértett az ítéletábla az alperes fellebbezésében foglaltakkal azzal kapcsolatban, hogy beszámításra peren kívül és perben egyaránt lehetőség van, és a pert megelőzően megtett joghatályos beszámítás kizárja, hogy a perben beszámítási kifogást terjesszen elő ugyanarra vonatkozóan. A pert megelőzően megtett beszámítási nyilatkozat a tartozást akkor szünteti meg, ha arról a másik fél tudomást szerez, azaz a régi Ptk. 214. § (1) bekezdésében meghatározott módon hatályossá válik. Az alperes az elsőfokú eljárásban a 11. sorszámú előkészítő irata mellékleteként csatolta a 2014. január 23-án kelt beszámításra vonatkozó levelét, amelyben ismételt beszámításra hivatkozott, ennek ajánlott küldeményként való feladását is igazolta. A felperes az ezt követően előterjesztett előkészítő iratában a felszólítólevél kézhezvételét nem vitatta, csupán arra a 2016. február 16-án kelt alperesi egyenlegközlő levélre utalt, amelyben rendezetlen összegként szerepelt a 24.387,2 euró. Az elsőfokú bíróság az ítéletében arra hivatkozott,

hogy a régi Ptk. 296. §-ából következően nincs szükség a felek megállapodására, ennek ellenére azért nem vette figyelembe az alperesi beszámítást, mert azt a felperes nem fogadta el, a 2014. február 21-én kelt levelével vitatta. Az alperes a beszámításra vonatkozó jognyilatkozatát már azt megelőzően közölte, hogy vele szemben a felperes bármilyen igényt érvényesített volna, ezért a később keletkezett felperesi felszólító levélnek ebből a szempontból nincs relevanciája. A beszámításhoz mint jognyilatkozathoz fűződő joghatások beálltának nem feltétele, hogy a jogosult a kötelezettel egyetértsen, a beszámításról vele megállapodjon. A beszámítás ugyanis a jogosulthoz címzett olyan egyoldalú, kifejezett nyilatkozat, amellyel kölcsönös követelések esetén a kötelezett a saját tartozását és egyidejűleg az ő javára a jogosultat terhelő kötelezettséget a beszámítás erejéig megszünteti. Az ellenkövetelés beszámítása végleges hatályú, jogszünetítő kifogás, amely a teljesítéssel egyenértékű, további beszámítási kifogás előterjesztését a tartozás megfizetése iránti perben nem teszi szükségessé. A beszámítás közzlése nem csak a követelés megszűnésére vezet, hanem az általa érintett összegű tartozás elismerését is jelenti. Ebből pedig az következik, hogy a perben a beszámítás per előtti megtörténtére hivatkozó felet terheli a bizonyítási kötelezettség a beszámított követelése jogalapja ésösszepszerúsége tekintetében. Az alperes által a fellebbezésében hivatkozott eseti döntések is ezt a bírói gyakorlatot támasztják alá. Mindez pedig azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a pert megelőzően előterjesztett beszámítást érdemben kell vizsgálni. Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában ugyan azt állapította meg, hogy a beszámítást a felperes nem fogadta el, ugyanakkor utalás szintjén nagyon röviden a beszámítás jogalapját érdemben is vizsgálta. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban a bizonyítási eljárást lefolytatta, ezért rendelkezésre állnak azok az adatok és bizonyítékok, amelyek alapján az ítéletábla érdemben és teljes körűen vizsgálhatta az alperesi beszámítást figyelemmel arra is, hogy az alperes a másodfokú eljárásban maga is úgy nyilatkozott, hogy az ezzel kapcsolatos bizonyítékait becsatolta.

Az elsőfokú bíróság a 2015. október 8-án tartott első tárgyaláson az alperest a beszámított követelése jogalapja ésösszepszerúsége körében tájékoztatta a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről, figyelmeztetve egyúttal a sikertelen bizonyítás jogkövetkezményére. Az alperes már ezt megelőzően csatolt okiratokat, a felhívást követően a 7. sorszámú előkészítő irata mellékleteként további okiratokat terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság azonban ezeket az okiratokat tévesen mellőzte azért, mert egyszerű okirati formában másolatban kerültek az elsőfokú eljárásban becsatolásra és erre tekintettel nem találta megalapozottnak az alperes kártérítési igényének a jogalapját. Az alperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy ezeket az okiratokat, azok másolati jellegét az elsőfokú eljárásban senki nem kifogásolta, ezért a Pp. 191. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak érdemben kellett volna vizsgálnia.

Az alperes a kár jogalapjának bizonyítása körében a fellebbezésében is elsődlegesen a nemzetközi fuvarlevélre hivatkozott. A nemzetközi fuvarlevélből az ítéletábla azt állapította meg, hogy az áru tényleges fuvarozója nem a felperes, hanem a Perfect nevű szlovák cég volt, akinek a pecsétje és az aláírása valóban szerepel az áru mennyiségének megjelölésénél, amely fölött a 409 db alatt -64 db szerepel és tényleges mennyiségként 345 db. Ebből az okiratból – dátum hiányában – azonban az nem állapítható meg, hogy ez a feljegyzés mikor készült, a „ténylegesen megérkezett” kitélt magyarul ki írta rá, aminek azért van jelentősége, mert a CMR 17. Cikke szerint a fuvarozó felelőssége az áru átvételének és kiszolgáltatásának időpontja közötti időszakban állt fenn. A CMR 8. Cikk 1. pontja szerint ugyanis a fuvarozót az áru átvétele alkalmával többek között az árudarabok számára vonatkozóan ellenőrzési kötelezettség terheli és az ezzel kapcsolatos fenntartását a CMR 8. Cikk 2. pontja szerint a fuvarlevélbe kell bejegyezni. Mivel a fuvarlevélből nem állapítható meg, hogy az áru mennyiségére vonatkozó bejegyzést a fuvarozó mikor tette – a fuvarozás megkezdésekor vagy a lerakást követően –, ezért nem bizonyítja azt, hogy a kár a fuvarozás során következett be, amelyért a fuvarozót terheli a felelősség.

Az alperes a kártérítés jogalapjának bizonyítására becsatolta a 2013. augusztus 22-én a címzett által készített Protocol elnevezésű okiratot, amelynek a végén 64, az alján 54 kartonnak a hiánya szerepel, ez azonban a kártérítés jogalapját ugyancsak nem bizonyítja, mivel egyoldalú nyilatkozatnak minősül.

Az alperes a kártérítés jogalapját az A/6 sorszámú mellékletként csatolt fényképfelvételekkel is igazolni kívánta. Az azonban nem derül ki, hogy a fényképfelvételeket ki és mikor készítette, az ott látható rendszám nem egyezik meg a megbízáson és a fuvarlevélen lévő rendszámmal, mert mindkettőn NM ...BF szerepel, míg a fényképfelvételen NM ...YE. Sem a megbízási szerződésen, sem a nemzetközi fuvarlevélen egyéb rendszám nem került feltüntetésre, így az sem, hogy pótkocsis teherautó szállította volna az árut. A fuvarmegbízáson kizárólag ponyvás autó került meghatározásra. A fényképfelvételek önmagukban egyébként sem igazolják a hiányzó mennyiséget, továbbá azt sem, hogy az elveszés az áru átvételének és kiszolgáltatásának időpontja között következett be.

Az alperes a 7. sorszámú előkészítő iratának második oldalán előadta, hogy melyik társaságnak térítette meg az általa állított kárt, azonban ez a tényelőadás a kártérítés jogalapját nem bizonyítja, az összecszerűség és az igényérvényesítés körében a becsatolt nyilatkozatok nem értékelhetők. Az alperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is fuvarozási láncolat fennállását állította, de a felperes vitatásával szemben semmivel nem bizonyította, hogy a nyilatkozatot adó társaságok egymással milyen jogviszonyban álltak, ezért a CMR 37. Cikke jelen ügyben nem alkalmazható.

Az alperes által ID:2013/000818 sorszám alatt kiállított számla, annak a felperes által történő átvétele és lekönyvelése az általa érvényesített kártérítés jogalapját ugyancsak nem bizonyítja. Az alperes álláspontjával szemben az A/10 sorszám alatt csatolt e-mail nem minősül tartozáselismerésnek a felperes részéről, mert az nem felel meg a régi Ptk. 242. § (2) bekezdésében foglaltaknak. Az alperes által a fellebbezésében hivatkozott CMR 23. Cikk 4. pontja jelen esetben nem alkalmazható, mert a fuvardíj visszatérítésére, jelen esetben annak alperes javára történő elszámolására, csak akkor van lehetőség, ha a jogszabályi rendelkezés szerint a fuvarozót terheli a kártérítési kötelezettség az áru részleges elvesztése miatt. Az alperes a kártérítési követelése jogalapját nem bizonyította, és azt sem, hogy a bekövetkezett kárért – az áru elvesztéséért – a felperest vagy az általa megbízott fuvarozót terheli felelősség, ezért az 1.350 euró fuvardíjat az alperesnek ki kell fizetnie.

Az alperes a másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján. Az ítéletábla álláspontja szerint erre tekintettel nincs lehetőség az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére, mivel az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása körében a tényállást feltárta, a peres feleket a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről, annak elmaradása jogkövetkezményeiről előzetesen tájékoztatta, a felajánlott bizonyítási eljárást lefolytatta, további bizonyítási eljárás lefolytatására nincs szükség.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – részben pontosított és kiegészített indokolással – helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. § alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A Fővárosi Ítéletábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Budapest, 2017. szeptember hó 7. napján

dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

dr. Rutkai Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő